

$\overline{X}''_a$

 LIBRARY
of
Ukrainian Publishers
Ltd.

1xb 2162

ВЫЗВОЛЫИ
ШЛЯХ

ХРИСТОС РАЖДАЕТСЯ!

М. И. Д. ПЕТРОВ ХРИСТОСЪ, 7 СЕН. 1907 19 Г.

З Н І С Т

- 1.....Христос Ризляється
 - 2.....Великі Річчії✓
 - 3.....На полі сльози
 - 4.....Повстанське Різдво
 - 5.Др.Д.Донцов.....За який Прорід?
 - 6.А.Осипенко.....Вклад ОУН у справу творення і розбудову УПА
 - 7.Д.О.....Українсько-польські відносини і польсько-лість
 - 8.П.К.....Імперіалізм Москви
 - 9.....З листівки до Росії
 - 10.....Наші підсудки
 - 11.Р.М.Борсук.....Наші шляхи
- Різно:
- 12.Варгаченко.....Вони пройшли /Різд.віро/
 - 13.М.Балай.....Різдвяне /віро/
 - 14.....Основні елементи революційності укр.нац.
 - 15.М.Колодзімської.....Думки про революцію/виїмки/
 - 16.....Де були процес
 - 17.....До українського громадянства
 - 18.....Невдала промовація
 - 19.....Пожертви
 - 20.Петро Гетьманець.....Знову віють вітри...

Петро Гетьманець

ЗНОВУ ВІЮТЬ ВІТРИ...

Знову віють сніга...завівають так гостро й вперто,
на крижанийй землі застигають, немов темні сілі;
під гудіння хуртовани ухвильються тихії верби,
сниться серцю подставських степів буйний хміль.

Там, десь, сніги засипають чеканчу матір,
через схиблену далей я чую зітхання сестер,
та чи пам'ятав їх моє серце палко вгамувати,
що так майє любити, нещадить тепер?

Тихим вербом вітра не дають заспокоїти й заснути,
і нікому не винять солодкого чаду степів.
Серця жовчухи й сестер, що дивно вже стражданням отруті,
не омить прихід мій, мій голос, мій сніг.

Зачекають...заклуть.Де не всі шляхи пройдені мною,
і в обличчя моє не всі нещастія сніга,
що на повні уста я не даю страсною грозою,
і в лоті буря повінь жаль і сніги.

Де на цих заборонених, кров'ю забраних дільках
земі відні гармати проматтим хрипким прогудуть.
І до них я, сплячий од жаху жорстока баталій,
сизом, брехом і вісником краї прийду!

ДРУЗЬЯ ПОДЕЛИТЕСЬ!

України.

І саме в цю різдвяну ніч, нас, членів великої Нації, охоплює нова відроджувача віра в краще завтра.

Ми віримо, що недалеко вже той час, коли вернемося ми на Відні землі, де ми ввійдемо в той героїський змаг, що проводиться за іду Христову і за Самостійну Соборну Українську державу і щоби допомогти завершити його святкуваннями свідуючого Різдва Христового з в і д н и й с о б о р и й в а т ь к і в щ и н и !

Постій, 8 січня 1949 р.

Тереновий Провід ЗЧ ОУН

Х Р И С Т О С Н А Р О Д И В С Я !

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ І НОВИМ РОКОМ, ВІТАЄМО РІДНИЙ КРАЙ, ДРУЗІВ — РЕВОЛЮЦІОНЕРІВ ОУН, СЛАВОЮ ОКРИТУ УІА, ПРОВІД ВОЛКОВОЇ УКРАЇНИ І ВЕСЬ НАШ ГЕРОЇЧНИЙ НАРОД.

ВСІМ ДРУЗЯМ — РЕВОЛЮЦІОНЕРАМ ЧЛЕНАМ ОУН ПОЗА МЕЖАМИ БАТЬКІВЩИНИ, А ЗОКРЕМА ПРОВІДОВІ ЗЧ.ОУН І ПРОВІДНИКОВІ СТЕПАНОВІ БАНДЕРІ, ГОРЯЧЕ БАЖАЄМО СИЛИ, ВИТРЕВАЛОСТІ, УСПІХІВ І ПЕРЕМОГ В БОРОТЬБІ ЗА ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ І ЙОГО САМОСТІЙНУ СОБОРНУ УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ.

Тереновий Провід ЗЧ.ОУН
Члени і симпатички.

ВСІМ НАШІМ СКИЗРОВІТНИКАМ, ЧИТАЧАМ І ПРИХИЛЬНИКАМ, ВЕСЕЛИХ СВАТ І СЛАДКОГО НОВОГО РОКУ, ТА СКОРОГО ПОВОРТУ ДО РІДНОЇ ХАТИ У ВІЛЬНІЙ УКРАЇНІ БАЖАЄ — РЕД. " ВИЗВОЛЬНОГО ШЛЯХУ "

О.Воретяченко

П.Біляш

В О Н И П Р О Й Ш Л И

Р І З Д В Я Н Е

Вони пройшли... Чужі команди
із ними билися, як пси,
рубали, вішали, стріляли,
та що їм бачили пропавши —
лише сміялися дівчата...

— Іще не раз на смерть нас кине
безбожний мизучка — дуба,
але не стануть на колінах
для його мата — України,
а батьківщини — боротьби.

Вогонь повстане в очах безбожних,
від спраги рваніть вуста,
дзвенять серця немаче дзвони,
і на вицмах, сльозах скронях
точа струмки крові свята.

Стократ в бокх вони вмирали,
і жита жатиють стократ.
Прізь для перемоги навали

В тану то ніч імаєсто-сріб
ну,

закутану у сніг і зорі,
коли уявляють творять,
Свят-Вечір іде на Україну.

Ах там тут і біла у серні
трапляють все кравату рану,
а душі кожного зоряно,
в думках кожного Свят-Вечір...

А а далеко а чужані
слідку сміливо за зорем,
за правдою і тією,
по Свят-Вечір вістувє нани.

І сміє а: хоч на не разом
і дивлять до чужі простора,
на адинамі в ті снізі зорі,
тля очима сповні надії...

ІНТЕРВ'Ю

22. січня 1918, 29. січня 1918, 22. січня 1919

На весні 1917 р. під могутніми ударами революції, що її прапор першими підняли українці, розвалилася стара російська тирія народів.

Ще в 1905 р. українські матроси Якушинчук і Панас Матузенко підняли збройне повстання на кораблі "Потьомкін" і кинули клич "До зброї! Геть самодержавіє! Геть тиранів! Хай живе свобода!" Революційний рух обняв цілу Україну. За Україною пішли інші поневолені царством народи. Це були перші громи великої революційної бурі, що наступила в 1917 р.

Другий, тим разом вже перецваний, революційний зрив в 1917 р. також започаткували українці. Тоді волинський полк, що стояв задегов в тодішній столиці Росії Петрограді повернувся своєю зброєю проти царської тиранії і підняв збройне повстання. За ним пішли інші військові частини, в першу чергу українські. Вони виринули доля революції, повалили царя. Після перемоги українські війська, що стояли в Петрограді влаштували величезну маніфестацію, яка пройшла вулицями міста під синьо-жовтими прапорами.

На першу вістку про події в Петрограді, про повалення царя і розірвання кайданів - піднялася зносу, перша з країн устх поневолених народів - Україна.

В Києві і інших українських містах відбулися революційні маніфестації, з устх постів прогнали чужинців, організоване українську владу, український революційний парламент - Центральну Раду, українське військо, розділене між собою панською, поміщицькою землею й містами фабрики передане робітникам. Розкладено основні під будови власної незалежної держави.

Будова основ української державності продукувалася цілий 1917 р. це не була легка справа. Від 1857 р., тобто від смерті Богдана Гетьмана Богдана Хмельницького, Україна була постійно під ярмом московського імперіалізму, що саме імперіалізм глибоко залустив в українській національній організації. В 1917 р., деякому здивуванню, що Україна так пригноблена і обчужена, що вважала забуло про свої національно-державні самостійницькі традиції і прагнулася в російському морі, російським революційним зривом. Однак ставало зрозуміло: українці прагнули, не лише вижити не тільки підняти революцію, що змичала б зносу, але також хочуть і вижити будувати, вижити знову свободу для себе, для свого народу.

Правда, національно-державні традиції були пригноблені московським і німцями двоєдіними московським терором. На початку революції була тільки горстка свідомих українців, з українських народних мас не було виразної державницької свідомості - але за те в народній душі в крові була величезна підземна сила самої сучасності і міжнародності. Це сила і довела до того, що серед устх поневолених народів Росії Україна вистала першою і першою скинула кайдани несправедливої будови свого національного вічного життя. Ця будова змичала проголошення у столиці України Києві, дни 22 січня 1918 р., самостійної, від нікого незалежної Української Народної Республіки.

День 22 січня, коли то на Софійській площі в Києві проголошено створення Самостійної Української Держави, став для нікого українського народу найбільшим національним святом, святом самої самостійності, власної державності.

На жаль, українському народові не вдалося досягти стійкого національного життя. Тоді сили московської імперіалістичної реакції не погодилися з тим, щоб російська імперія розвалилася на окремі вільні національні держави. Реакційні сили московського імперіалізму не відступили від своїх давніх схематів, вони зорганізувалися та, використовуючи нові порядки, серйозно до зреставлювання.

Московська імперіалістична реакція, замишлена зорганізувати прапарки в німці-істичному гетмані, змичала владу в Росії і почала величезну війну проти російської революційної владу московської держави. Ця війна мчала виступити наміті, революційні сили...

-більшовицької влади була війна проти української Народньої Республіки. Нова московсько-більшовицька влада, відновляючи імперіалістичні завоювання пішла шляхом царів на підбій України.

Треба признати, що молоде українська держава не була належно підготована до оборони. Коли більшовицькі війська наближувалися до Києва - не було навіть війська для оборони столиці.

І в такий великий грізний час, на самому початку наших визвольних змагань, повстав перший великий геройський чин, перша велика свідомая жертва крові, яка пробудила і відродила сумління українського народу. Це був бій під Крутами, який створив нам другу Велику Січеву Легенду.

29 січня 1918 р. в розпучливій ситуації оборони столиці України в геройському бою під Крутами згинувло 306 юнаків - київських школярів. Молоді учні, ще майже діти, військово не вишколені і слабо озброєні, але за те сильні великою любов'ю до своєї батьківщини, вирушили під Крути проти московських червоних військ, щоб жертвою свого життя й крові змита ганьбу легковірних незрячих батьків, які занедбали те, що для молоді нашої держави було найважливіше: власну збройну силу.

В цьому пам'ятному бою молоді лицарі України полягли геройською смертю.

Своїм геройським чином вони дали початок новому розділові збройної боротьби українського народу проти московського наїзду. Молоді лицарі Крутів доказали, що українська ідея була більшою і сильнішою від усіх фальшивих чужих доктрин, своїм геройським чином вони здемаскували ідеологів більшовизму, як чужу і ворожу українському народові. Бо під Крутами проти московсько-більшовицької навали станули до бою не помічники й фабриканти, не буржуї й капіталісти, не німецькі агенти, але цвіт українського народу, діти київського пролетаріату!

Своїм чином лицарі Крутів створили безсмертну героїчну легенду, що виховала й виховує нове українське покоління, яке вже ніколи не допустить до трагедії Крутів, бо не лишить свого народу без зброї.

Збройний змаг, започаткований Крутами, потряс сумлінням народу. Пішли події, що поглибили національну свідомість українців та зродили зрозуміння соборності українських земель. У зв'язку з тим рік пізніше, після проголошення незалежності, 22 січня 1919 р. відбулось у Києві знову велике національне свято українського народу, свято злуки Західної Української Національної Республіки, /яка повстала 1 листопада 1918 року/, зі своїм материним гнем в одну, соборну, від нікого незалежну державу /Українського Народу/.

Так січень став для нас місяцем наших найбільших національних свят. Три великі січеві річниці стали для нас символом нашої Самостійної Соборної держави та безприкладної геройської посвяти для неї...

o - o - o - (- (- o - o - o
- o - (- o -

- " АМИ АМИ СПРАВЕДИВА, ГЕРОЇЧНА БОРЬБА УКРАЇНСЬКОГО
НАРОДУ ЗА НЕЗАЛЕЖНУ НАЦІОНАЛЬНУ УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ !

зірок, загнали ручко кулемети повстанських колядок і сипали олов'яної куті !

Добре їм так ! Хай знають, що ми не дамо безборонно знущати-ся над нашим народом ! Хай знають вороги, що в нас козацька слава і козацька кров ! Хай знають, що ми нікому не коримось, нічого не застрашимось, радше згинемо, але не підемо в ярмо !

Завзятий бій палить далеко поза сьвітанок, довго - ген до білого дня.

За кривди, муки і кров народу ворог мусів платити своїм життям і своєю кров'ю !

Дяло в цьому бою також і наших найкращих друзів, Героїв-борців. У завзятих вуличних боях поляг геройською смертю на полі слави наш Незабутній Командир, Славної Пам'яті - Полковник Коник.

З Його імен на устах і з Його незабутньою пам'яттю в серці підемо в дальші труни і бої, вірно і незломно до нашої Меті, до Воли, Незалежності і Державності !

ОСНОВНІ ЕЛЕМЕНТИ РЕВОЛЮЦІЙНОСТІ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ /з "Ідеї і Чин", ч. 10 /

1/ ідея УССД, яку українські націоналісти визнають активно і в боротьбі за здійснення якої вони зберігають сувору принциповість;

2/ боротьба за відродження духовності українського народу, тобто боротьба за викорчовування в українському народі рабської психіки і культивування в ньому психіки вільного господаря на своїй землі, психіки самостійного борця за справу Самостійної України;

3/ радикальність, насильницький характер метод нашої боротьби проти окупантів, визнання того, що найважливішим завданням українського народу під сучасну пору є організація масової безпосередньої національної боротьби за національне визволення, боротьби всіма засобами, які є в нашому розпорядженні;

4/ розраховування на народ як на основу сили, за допомогою якої ОУН вибори Україні самостійності, найповнішої і найвірнішої висловлювання прагнень найширших мас українського народу;

5/ організування протекційантської боротьби на українських землях за всяких умов, погляд, що українські землі є арішальним територією боротьби за УССД;

6/ орієнтація на найпродовісні досягнення людства як в галузі політичної і суспільно-економічної практики, так і в галузі політичних і суспільно-економічних теорій;

7/ високі моральні вимоги до членів ОУН.

Думки про організування революції

Українське націоналістичне повстання зможе тільки тоді принести повний успіх, коли українські маси будуть проняті ідеологією ОУН. Треба одначе брати до уваги в наших планах, що міжнародні, поєдині події можуть прискорити вибух повстання на Україні, зяки націоналістична ідеологія встигє опанувати до кореня українські маси. Одначе навіть і тоді позитивний вислід повстання залежатиме тільки від вибухової сили українського народу, від енергії і сили, які він виявляє в часях повстання. Всякі повстання мусять мати сильну організацію, щоб не виродилися у значущий бунт без позитивних здобутків.

Організація революційного пророзу не риводиться з гора в нід, так само як в регулярній армії. Повстання буде мати з самого початку нелегальний вплив, якщо в округах, районах, селах чи козацьких існують ще до того часу місця не націоналістичного, революційного впливу. Там звідси мусить мати велику моральну вагність, силу волі, віру, рішучість і божественну вісність...

Докл. м. Молодійської - "Восни восток"

В нашу добу, коли в тяжких муках ступає нація на Голгофу, коли тільким безмежна віра і за неї пролять кров є запорукою воскресення, — тих, що сходять на хрест, називає дехто бандитами, в найкращім випадку, дурними романтиками. В пресі підлездній таким "політикам" виборюється про тих "бандитів" згадувати. В табірній пресі кретани від політики не посідалися з радості, коли — як їм здавалося — таки з москвями тих "бандитів" статочко винищили: тіпилися, що "кріпакський період" історії нашої народної скінчився, що хлопцями побивалися і тепер порядні люди робитимуть "реальну політику" по початках і передпо-кож сильних світа цього, викоручити і викорчувати самостійну на-ну, "перехитравши всіх"...

В нашу добу міжнародних і міжособних поси - рекомендація дохто "не роздвувати" повстанські самостійницькі рухи "в явно безнадійній ситуації", а натомість радять зупинити "романтичну політику" і "таємно, але чітко подивитися на світ"... Раді, які в 1942 р. в надійнім німцях "Нові Українські Служби" в Києві - уліляли гостиність і іншійстронані до них агента НКВД.

Відмаданчя ясну ідею національ-
ну, відмаданчя - як єсїб - зброїну
ної боротьбу, цї сорти полїтїка, відма-
данчя і петробу створення окремої - си-
льної душой, душой і характером - на-
ціональї - провідникї, яка з ту ідеї адї-
снїта намагавсь.

важнішою з усіх. Який глум виробляти програми, закладати партії, творити об'єднання, коли хитається фундамент на якому будується?

Велика частина провідної інтелігенції української між першою й другою війною, це був зовсім інший тип психічний, який нічого спільного не мав з великими тінями нашого минулого, що формували історію України паражських і козацьких часів. Ці "тверезі політики" - боялися розгорнути українську ідею в усіх її вирочині; стараються загасити комбативний дух, що знов віджав на Україні; не думають про провідну класу як про асоціалізовану, лібраву на засади суворой селекції веретву "лучших людей". Їх відповідь на питання - хто має вести націю, до якої веде і якою дорогою? - тотально різниться від відповіді, яку давали інші предки і деякі сучасники та учасники визвольних змагань часів першої і другої війни, прозвані "романтиками" і "авантюристами". Предки твердо знали, що праву мають мати тільки "президенти", що великі річі досягають великі люди, не ерутії, комбінатори, хитруни, посібники, засадничі вороги великих цілей і великих зривів. Нагукчи ті цілі, "тверезі політики" проскрибували й чужі їм чесноти, без яких наша давнина й не мислила собі ідеального провідника: твердість характеру, розмах думки й сміливу волю. А без цих прикмет відчі, коли хто попав в провід народу, нічого важного не було для противника як його одурити, залякати або підкупити.

Бо провідарів, що мають хлопський сприт, замість державної мудрости - легко одурити обіцянками-цяцками, як це робили більшовики. Бо провідарів, байдуких на великі ідеали, які дбають лише про приватну, - легко підкупити.

Бо провідарів, що не мають відваги до чинів великого розмаху і ризику, - легко залякати.

В давні часи вступ у члени провідної веретви вимагав суворого лабору, а членство суворой контролі і чистки. Толерантними стали новітні "народолюбні" часи. І нема такого промаху/висловлювання загіда-но/, якого б не дарувало чула серця модерного народолюбця своему вибраницю, скоро він вже засів на якимсь президентським кріслі. Коли такі звичай заповнують в провіді, він вже зогнився а з ним пропаде й спільнота. Цей сорт політиків, який особливо намножився за останні 20-30 літ, існував і давніше, домінуючи в доби занепаду і зникання з політичної сцени в епоха національного розвитку... В кожній нації є різні типи провідарів. Де - інше є Де-Голі і Тореси, Михайловичі і Тіти, Ма-ршали і Волоси/і вони між собою не об'єднуються/. Є такий поділ і серед нас, а сягає він далеко в історичних часів. За татарчини - одні кришави-лися в війнах, а другі - так звані татарські люди, корилися калізнякові. За Хмельницького були Богдани і Богуні, а були й Кисілі й Барабани, які не хотіли повставати, тільки "з лахами, мостивими панями, у мирі хліб заїдати", у їхній службі. Дали були Маєпи з Орликими, - Іскра з Галаган-ми. Були Хмельнички - було й "вирнавецьке сміття", були маєпи - і "голя-зе Москви". Всі українці - брати по крові, але Авель з Каїном теж були братами... За наших днів були Петляра, Конавалець, Тютюнник і Міхновський, - а були й Грушевський з Винниченком і Тичина, які як вразовителі славили таранів Кремля.

І всі ті Барабани і Грушевські, всі викликають противників своїх як національних шкідників і авантюристів, чаклників і попанистів, по не за голосом холодного розуму йдуть, а за безконтрольними емоціями. Всі бітються над жаром прелестей крові народу, над непотрібними жертвами... Ім діє ж, дивлячись на новітніми своїх емоцій - емоцій страху. Головно хляче їм про те, щоб - крім Воже - бури не зірвала вигідного даху їм над головою, над витирною доміткою. Щоб деревця не по-ламали в їх затишнім садку. Це ті, що в їх серцях згасла відвага, а в їх мозок, у тую - казав Шевченко - "кістину комеру налізали савні змій-вору" і там утвердили свою ідеологію, ідеологію сажа з його числавими нечканими, що лий знають або в болоті розкопувати або під ножем вер-шати. Недоступні їм свідомість, якою очиюють буряи буває Хмельниччи-ня. Як запристоує вони зігнутий хребет негодного Яреми, як на верх ви-добуває всі сильні й шкляотні чиста й героїчне в народі. Як змітас в поверхні все погань. Хоч при цім може й деревця погане чи зламас в зати-них хуторних "татарських людей"... Хоч не дасть вже більше їм а тини чи вити "мостивими панями" смачно хліб заїдати.

Так як між хмельниччинами і лейстровичинами, як між маєпи-цями і Галаганми; як між Шевченком і Драгомановим, між Петляром і Винни-ченком, так і тепер не встановити згоди між теперішніми "татарськи-ми людьми" і новими силами України, тим новим і водночас стародавнім предківським духом, який ось вже 30 літ як прокинувся знов на нашій млі, вибиваючись чим дужче в силу, поборюваний і Москвою, і нашими чараселами.

А. Сошпенко

ВІСНАВІД ОУН У СІМ'ЯХ ТРИДЦАТИНАГОРОДЬСЬКОГО УПА

/ З нагоди п'ятидесятиріччя існування і боротьби УПА /

Українська Повстанча Армія святкує в цьому році /14 жовтня/ п'ятдесят років свого існування і своєї героїчної боротьби. З гордістю відмічає ці великі роковини український народ. З гордістю дивиться на пройдений УПАрмією шлях нашої організації. Вона з не ввнесла велитєнський вклад у справу утворення і розвитку УПА.

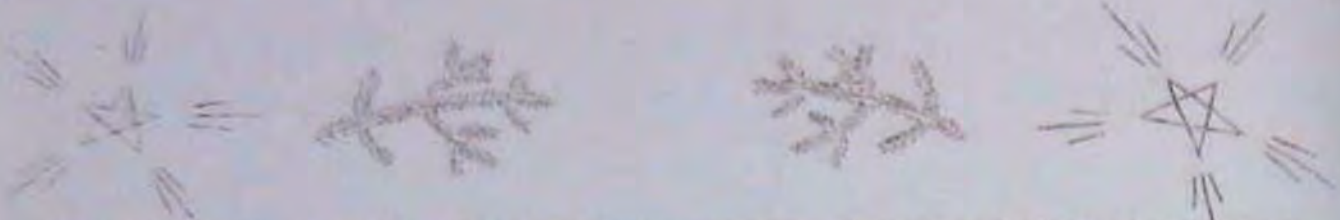
Організація Українських Націоналістів з самого початку своєї діяльності велику увагу звертала на виховання в народі ідей збройної боротьби, славних традицій української зброї, традицій, занепадених довгою неволею, але відроджених у бурхливій революційній дні 1917-18 рр. ОУН сама продовжує ці традиції. Її тисячі постріли, виміряні в чільних представників окупантської влади та її активних наймитів, густо прорізували глуху ніч неволі, раз-у-раз пригадували окупантам про тиждєсовість їхнього панування про те, що українська зброя не зможє, поки Україна поневолена, а в народі вони вселяли віру в неминучу його перемогу. Як своїм членам, так і широким народним масам ОУН ввесь час прищеплювала переконання в тому, що визволення України може прийти тільки в результаті всенародної боротьби, тільки за допомогою власної зброї.

Організація досягла в тому відношенні великих успіхів. Зовнішнім показником цього можуть послужити пам'ятні події в Карпатській Україні 1938-39 рр. Скільки ж то молоді рявалося тоді в Карпатську Україну, щоб зо зброєю в руках стати їй на захист! Скільки ж то української молоді перейшло тоді кордон і вступило в ряди військових формуцій карпатської України творених за ініціативою і при допомозі ОУН! Який же гідний нагороду спротив мадярським окупантам в березні 1939 р. поставили ці формуції під керівництвом таких видатних членів ОУН, як Зенон Косов, полк. Н. Гузар-Колодєцький /обидва тоді згинули/. В той час, як державна нація в переможно озброєно і винищеною армією не віддала їй одного пострілу в обороні своєї незалежності, український народ збройно обороняв свою самоздобуту державність на невеличкому шматку нашої землї. Їти складав жертву крові і життя своїх синів, доки цим найкращим дітям свого розуміння волі і незалежності. Показником морального підготування українських народних мас до збройної боротьби проти окупантів може послужити також німецько-польська війна в 1939 р., коли в багатьох місцях Галичини повстали українські збройні партизанські відділи, які вели ряд боїв і сутичок з польськими окупантськими військами. Такі відділи повстали підчас німецько-польської війни в 1941 р. Підчас більшовицької окупації Західної України в 1939-41 рр. тут у перше виникло збройне підпілля.

І коли на чергу для прийшло питання творення УПА між народом і окупантською владою був до цього значно мірєй платіжельний. Їм давали свій єдиний порятуюн у зброї. Їм ввєз вилучується на зброю і організації зброї до рук. Організація, таким чином, встєла своєю попередньою діяльністю створити моральні передумови для виникнення УПА.

Від самого початку своєї утворення ОУН, ставати в центр своєї роботи підготування збройного визвольного повстання та створення великої загони військового значення своїх членів, ввєзати необхідне озброєння, агрохадити анжойнські запаси зброї. Служило, з уникнення трижкого миру і боротьбою окупантів не було ввєз необхідне.

Тут злитися на ввєз приїждє зброї. Організація, підготування нею народ анжойнської властї частини польської армії через Західну Україну для того, щоб ввєзти свою зброю. Ця сама війна не відмовлялася ввєз анжойнської зброї. В ряді герєв /Добровольців, Січових, Стрільців, Закарпатських і ввєз ітє, Герєвських

членами ОУН, творили озброєні чин поспіло, групи і силою розбюроували
однієї чи менші відділи відступницького польського війська. У висліді,
запаси зброї як в ОУН, так і в народі значно зросли, а до того ж це
була нова зброя.

Це спільнотизація був 1941 р. Розбита в перших боях червона
армія, відступаючи з України, залишила масу зброї і боєприпасів. Ву-
дучи в народі, організація легко захопила цю залишену зброю, аки це
вспіли відібрати її утяти.

І ця, власне, зброя, здобута організацією в часі відступу
польської армії, а пізніше - червоної армії, дала змогу озброїти всі
перші відділи УПА; з нею вони пішли на ворога, щоб польську зброю вже
здобувати в боях.

Коли розпочався відступ німців з України, ОУН повела ширську
кампанію серед мас за дальше здобування зброї. ОУН кинула клич: "Кож-
ний українець і українка здобувають зброю і військове майно для УПА".
Кампанія ця увінчалася чудовим успіхом. Мати пильно зберігала знай-
дення у анти кризі, щоб потім вручити його молоденькому синові, бла-
гословляючи його в УПА. Інакше не ліктях продирався на бойовище і так
не вертався на зад, але вже з прив'язаним до ноги ручним кулеметом.

Вона, що найширше використала момент відступу гітлерівців з
України для здобування зброї сама УПА. Вона масово розбюроувала від-
діли німецької армії та її сателітів.

Зброя і боєприпаси, здобуті в цей період, не тільки дали змо-
гу забезпечити нові відділи УПА, а також дозволили створити необхід-
ні запаси, які, постійно поповнюючись свіжо здобуваною зброєю, уможли-
вили вести збройну боротьбу й УПА, й ОУН досьогодні, безнайменшої до-
помоги з зовні.

ОУН, отже, створила матеріальні
основи для боротьби УПА. Без керівництва органі-
зації вся зброя, все майно, що їх залишили в Україні відступаючі ар-
мії були б для загальної справи не використані. Їх підібрали б оку-
панти, що йшли на Україну на зміну одні одним.

Вважаючи в народі збройні традиції і любов до зброї, заклика-
ючи здобувати і зберігати зброю, ОУН завжди дуже уважно ставилася
до військового вишколу. Кожен член ОУН обов'язково вишколювався вій-
ськово. Ті члени ОУН, які служили в окупантських арміях, пильно за-
своювали воєнні знання, щоб потім віддати їх на службу народові. ОУН
організувало також військові школи і курси, використовуючи кожну
найменшу до цього можливість. В цьому напрямі велася інтенсивна ро-
бота в умовах польської окупації до 1939 р. і в умовах першої
радянської окупації західної України. В 1939-41 рр. в цих роках
/ 1939-41 / також організовано широку систему підпільних військових
вишколів на еміграції в Німеччині. У перші дні німецько-радянсь-
кої війни ОУН організувала підпільну старшинську школу в м. Мости
Великі /Львівська обл./ - яку вів підпільний Шеф Головного Штабу УПА
ген. Дмитро Грицай-Деребийніс, підстаршинську школу в м. Померани
/Львівська обл./ під керівництвом Івахова-Роса, першого Шефа Штабу
УПА, підстаршинську школу в м. Рівне і цілий ряд військових курсів.
Виховані в військово-вишколові організації люди стали основою ко-
мандного складу УПА, ними очолено перші відділи УПА й об'єднано ко-
мандні пости УПА. Грицай-Деребийніс, Івахів-Рос, Козальський, Єстап,
Ясень, Прегіт, Шабник, Галайда, Крук і багато інших видатних коман-
дирів УПА - це старі члени ОУН, які свої військові знання здобули
під керівництвом організації; ці знання вони опісля блискуче засто-
сували в УПА. Тільки ОУН могла розв'язати і
діясно розв'язала питання фехтовних ко-
мандирських сил для УПА. Єдине ОУН мала відвагу
взятися за розв'язку цього питання, хоч інші противники так апорте
боронили нам владу і пророкували, що недостатня фехтовних сил згорі
збудуєш ширшу утворення УПА на провал. Як бачимо сьогодні, життя
безжалісно переконали нас виступаючи "пророками".

СЗН, кероване С.Бандерою, зразу ж приступила до рішучої боротьби проти нових загартників, звиклих до неї весь народ. Уваження гетьманом С.Бандері, прем'єром Ярославу Стецьку, а в слід за цим масові арештування членів СЗН у місяці серпня-вересні 1941 р. ще раз показали народові, що несуть йому гітлерівці і хто справді бореться за його визволення. Ці арештування не зламали СЗН. Вона далі лишилася на чолі боротьби проти німецьких поневолювачів, організовувала їх і розгортала з кожним днем сильніше. Починаючи з другої половини 1942 р., ця боротьба вилилася на протязі 1943 р. у форму боротьби УПА. СЗН, таким чином, своєю революційною боротьбою проти гітлерівських загартників створила політичні передумови для виникнення УПА.

Важкого виднесканого виходить, що тільки СЖ могла за-
ініціювати творення УПА. В розпорядженні СЖ була вся зброя, СЖ
мала потрібних людей для очолення УПА, СЖ активно боролася проти
німців, а далі, будучи в гущі народу, СЖ відчувала потребу творення
УПА. Вірно оцінюючи ситуацію СЖ в другій половині 1942 р. приступи-
ла до організування перших відділів УПА. У лип. вересні-жовтні 1942 р.
член СЖ Остап почав творити в лісах Полісся перші збройні групи
з завданням активної боротьби проти гітлерівських загарбників. По-
кількох місяців ці збройні групи оформилися в УПА. Рівночасно з цим
перед цими першими групами УПА висіло друге завдання: боротьба про-
ти авангарду російсько-більшовицького титеризму - сталінської
партизанки, яка з лісів Білорусії сумує на Україну і, захоплюючи
деякі терени, тероризує, грабує, марює населення, мардує
українських селян, а передусім спричиняє українського самостійниць-
кого руху. Для загальної характеристики "діяльності" наведених з
московської партизанки достатньо сказати, що, нпр., в с. Савки /р-н Клевина,
Рівненської обл./ червоні партизани вбили 30 жінок і чотирьох дітей
селян.

С.У.Н., отже, являє собою ініціаторів і організаторів У.П.А. Успішно читавмо про цей перший період у святочесному Намісті Громадського Колегіума ГДА з 14 жовтня 1947 р. "Широко 5 років, як чесь С.У.Н. став почав на Галичині організувати збройні групи для боротьби з комуністичними жорстоками. Ці маленькі групи, борючись одночасно з німцями і комуністичними партизанами, дали початок новим формам визвольно-революційного руху - Армії Української Народної Армії. Через кілька місяців цей рух поширився на все Івано-Франківське, Галицьке та більшу частину Львівщини".

ківських" пересторог, а, навпаки, масово заповнив ряди УПА. Репресії, якими залякувало народ, як-раз гнали його в УПА. О У Н б о-
г р у н т у а л а п о л і т и ч н у д о ц і л ь н і с т ь
т а б о р е н н я У П А, а о н я п о л і т и ч н о з а х и с т и-
л а У П А.

Що, однак, пригадати, як колись писали деякі політикини про
ОУН і УПА, ми наводимо одян приклад:

" Душ і жінки України !

Будьте свідомі своїх обов'язків, що їх на Вас накладає Рево-
люція. Мужньо і нестрашно ставте чоло всяким терористичним спро-
бам звести до авантури Визвольну боротьбу. Організуйте всюди боїв-
ки Української всенародньої оборони і не дайте себе ограбити т.зв.
Повстанчій Українській Армії - з харчів, з зброї, з конуків і коней.
давайте відсіч узятим спробам змрунувати у безплідній парти-
занці свої криві і криві своїх синів і братів.

Всяка мобілізація до УПА - це політичне і військове безглуздя
і оудури. Відсіч братовбивцям ! Відсіч кайнам ! Бандерівцеві, що
стріляє українців - це бандит і агент Москви, але не український
революціонер."

Так точно писала група А.Мельника у своїй листівці "Душ і
жінки" з листопада 1943 р. Коментарі до цієї цитати зайві, така во-
на промовиста.

Алеи спортуністам не вдалося провалити справи утворення УПА,
коли УПА міцно закріпилася на Волині і Поліссі, вони виступили про-
ти поширення УПА на інші землі, зокрема в Галичині. Знявся крик:
"Не допустити до волинізації Галичини !"

ОУН, керована Степаном Бандерою, повела зв'язту боротьбу про-
ти таких закликів "не йти, а то й поборювати УПА". Це зрозумів народ
і пішов за ОУН. В Галичині зорганізовано повстанські відділи, і во-
на в дальнішому стала міцним тереном дій УПА.

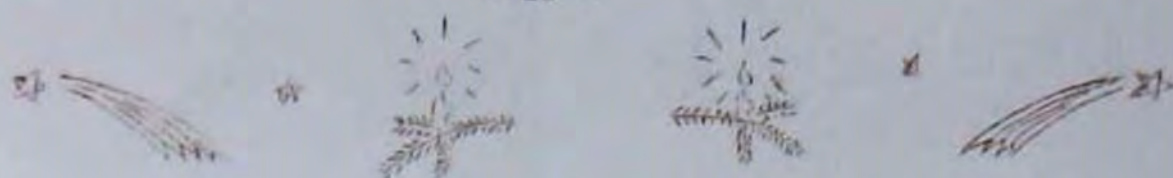
УПА зростала і поширювалася дуже швидко. В її ряди вступали
люди різних політичних переконань, люди, які не належали до жодних
політичних партій, але які вирішили, що шлях, обраний УПА - правильний,
люди, які хотіли активно боротися за визволення України.

ОУН д о с л а л а в р я д о в и й с к л а д У П А
в о л и к у ч а с т и н у с в о ї х к а д р і в. Ц і к а д р и
с и р з н и л и У П А с в о ї м и в и с о к и м и і д о с і н о-
м о р а л ь н и м и в а р т о с т я м и, с т а л и її м о-р-
р а л ь н и м к р е о т о м. Вони допомагали УПА засвоїти собі той
високогероїчний стиль, який нова визначається до сьогодні /не здава-
тися в полон, не капітулювати/ і завдяки якому УПА здобула собі без-
смертну славу.

ОУН д о б л а т а к о ж п р о п о п о в н е н н я к о м а н д и р с ь к и х к а д р і в, п о т р е б а
яких зумовлялася ростом УПА. З цією метою ОУН давала своїх членів
до організованних у системі УПА старшинських і підстаршинських шкіл.
Нпр., обидва випуски старшинської школи "Оленів" /була розташована
в жернатських лісах б.с. Брїзля, Волеківського р-ну Станіславська
обл./ складалися виключно з членів ОУН і Евангелі ОУН, переважно з
середовища середньоскільної і студентської молоді. З цієї школи
вийшли такі командири УПА, як пор. Середній, Крутія й інші.

Політичний досвід, політичні здобутки ОУН, керованої С.Бан-
дерою, дуже допомагали УПА стати на правильну, передову політичну плат-
форму. Великі прогресивні кличі: "Воя народни ! Воя людині !",
прийняті II-м Великим Збором ОУН, стали основними кличами УПА.
Програми і постанови III-го Надзвичайного Великого Збору ОУН також
увішали в ідейно-політичну експерієнцію УПА.

На ідейно-політичній олізі УПА міг розвиватися рух за приєд-
нання до свідомої боротьби проти гітлерівських і російсько-більше-
вських імперіалістів - усіх тихих поневолених наших народів, рух,
який дотав до створення при УПА національних відділів народів ССРР.

до скликання I-ої Конференції Поневоленних Народів Європи й Азії /21-23 листопада 1943 р./ і який завершився сьогодні створенням Антибільшовицького Б'юро Народів./ АБН /

В цих політичних акціях СЛН прийняла дуже активну участь. Серед народів СРСР, що перебували на Україні, СЛН вела роз'яснювальну акцію за потребу спільного фронту боротьби проти німецького і російського імперіалізму, видала і поширила у великому тиражі десятки різних листівок, приймала участь у Першій Конференції Поневоленних Народів Сходу Європи й Азії.

Ріст УПА й її поширення на щораз нові українські землі зродила потребу окремого політичного керівництва для УПА на ширшій основі, з залученням усіх політичних сил, які визнавали боротьбу за доцільну і правильну. СЛН погодилася на таку концепцію і разом з УПА розпочали акцію за її реалізацію. У висліді, на підпільному з'їзді /в м. липні 1944 р./ представники тих політичних партій і середовищ, які визнавали боротьбу УПА за правильну і доцільну, утворили Українську Головну Визвольну Раду /УГВР/, якій УПА цілковито підпорядковувалася. СЛН увійшла до УГВР, і цей факт найкраще доводить, що для СЛН були і є чужі всякі тенденції монополізувати УПА для себе, що закидають сьогодні нам деякі емігрантські політики, а між ними ще й такі, що колись проти УПА виступали.

Увійшовши до УГВР, СЛН даліше віддано працює для УПА і вносить у цю велику справу бойовий вклад. В рамках УГВР на плечі СЛН падає основна відповідальність за долю УПА в силу того факту, що з 1944р., з хвилиною нової повної окупації України російсько-більшовицькими імперіалістами, СЛН керує С.Бандерою, лишилася єдиною активуючою масовою політичною силою на українських землях. Тільки СЛН і УПА лишилися разом з народом, щоб ділити з ним спільне горе поневолення і боротися за визволення.

СЛН являє собою ініціатора прасити рейдів УПА на чужі землі для популяризації нашої боротьби, показання в правдивому світлі життя в СРСР, для пробудження і консолідації революційно-визвольних сил усіх поневоленних або загрозених більшовизмом народів. Чудові успіхи рейдів, що широко рознесли славу про УПА, про героїчну боротьбу українського народу - загально відомі.

СЛН, за вказівками УГВР, на всіх своїх щаблях координувала всю свою діяльність з діями УПА, забезпечуючи повну відповідність, а в слід за цим успіх у всіх політичних акціях. Чи то в бойкоті "виборів" до т. зв. верховної ради СРСР /В.ІІ.46 р./ і верховної ради УРСР /9.ІІ.47 р./, чи в роз'яснювальній кампанії про дії і причини голоду в східних областях України і допомоги голодуючим, чи в порівнянні варшавського виселення українців з земель на захід т. зв. лінії Керзона, чи в протиколективізаційній акції в Західній Україні, чи і в усіх інших політичних акціях - СЛН і УПА виступали і виступають єдиною, в порозумінні, в повному узгодженні своїх дій. Господарська забезпечення УПА спирається тільки на добровільних даних населення гришні, хлібом, м'ясом, товщом, білком і, особливо, необхідністю такої найменш здобути на ворогові. Тому, що тільки СЛН охоплює територію широко розгалуженою організаційною мережею, що тільки вона має справу своїм діями, що її члени постійно перебувають серед населення, вона несе на собі основний тягар організації господарського забезпечення УПА.

Відомо, який гризотвор для кожного підпільного руху є агентура, а саме цей прийом над і його стосунки з усією організацією й керівництвом і найбільшим досвідом. Правда, тут вони втрачають на таку величезну перевагу, як висока моральна якість українського підпільника, але тим не менше з усіма боротьба з над і його питанням забезпечення зовнішньої і внутрішньої агентури - дуже важливе. Для цієї мети СЛН розбудувала власний апарат Служби Безпеки /СБ/, який набув значний досвід у боротьбі з над і його. Органи Служби Безпеки СЛН надали на

себе також обов'язком охороняти УПА перед ворожою агентурою.

Так виглядає наш вклад у справу УПА. Ми радіємо і гордимся тим, як підводимо сьогодні в 5 роковини існування УПА підсумки нашого вкладу як звіт нашої праці перед народом. Ми підводимо ці підсумки, щоб з перспективи 5-ох років самими подивитися, що ми зробили, на відтинку УПА. Ми зробили всі ствердження в цій статті в ім'я історичної правди. Ми сказали те, що знає коаний стрілець УПА, чого свідомі народні маси на українських землях.

Сьогодні, з кінцем 1947 р., УПА продовжує свою нерівну героїчну боротьбу.

Побіч неї, плече-о-плече, стоїть наша організація Українських Націоналістів, керована С. Бандерою. В нас спільна мета - Українська Самостійна Соборна Держава. У нас однаковий погляд на методи боротьби за наше визволення - переконання в необхідності і доцільності революційного шляху. За нами п'ять років зважаної кризисної збройної боротьби проти гітлерівських та московсько-більшовицьких окупантів України. В вогні безпосередньої боротьби, серед партизанських буднів і свят, серед радості спільних перемог і смутку невдач, серед жертв, що їх в однаковій мірі приходить склапати як УПА, так і ОУН, склалася така бойова дружба цих обох організацій, склалася між ними така ідейно-політична єдність, що їх не розсіднати нікому і ніколи.

ОУН, керована С. Бандерою, й УПА стоять сьогодні побіч себе на полі бою і, відбиваючи снажені ворожі атаки, поза себе дивляться з гордістю, а перед себе - з вірою.

Скорочений передрук з крайового видання 1947 р.

o - o - o - (- (- o - o - o
- o - (- o -

Д.С

УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКА ВІДНОСИНИ І ПОЛІТИКО-ПРАВОВЕ

Наші взаємини з західним сусідом, Польшею, в проблематиці національно-визвольної боротьби займають хоч і неовірительне, але важке значення. В змаганнях України за волю проти основного ворога - московської Польща завжди в критичну хвилину завдавала Україні удару ноєм у спину. Стало ми мусяти в стані невідкладної потреби і спроможності відповісти ударом на удар, а це виключає реальну можливість конструктивної співпраці України і Польщі в досягненні національно-державних цілей. Це ситуація жалюгідна, але вона є єдиною реальною і незмінною. З нею нам доводиться числитися, хочемо ми того чи ні. І тому з неминучістю ми від власних мусяти війнати проти поляків єдину єдину позицію - перший польський союзник, що не прошений переходить кордони Української держави під яким би це претекстом не починалося і в якій би це ситуації для нас і для поляків не було, буде означати початок війни. Польська політика до України ніколи не змінялася і завжди виступала проти України на союзку з Москвою. Так було, є нині і так буде в майбутніх днях і вістрі Антикомуністичного Більшов Народу проти московського міроу буде звернене і проти польського імперіалізму, який загрожував і загрожуватиме крім України, Данії, Білорусії /Литви/, Словаччині та Чехії.

Головним ворогом України є російська програма російського імперіалізму, без огляду на поточну ситуацію і її зміни та змінації. Московський імперіалізм це є головний відтиск нашої національної революційно-визвольної боротьби і в цьому сумніву в нас не має.

Однак, як ми вже зазначили, що Польща завжди разом з Москвою завдавала Україні удару в спину ноєм. Стало тому що цей потужний відтиск, додати боротьбу на головному на чині не мусяти забувати.

винова боротьба українського і польського народів, історично незмінні тенденції польської агресії на Схід, а особливо визвольна боротьба частини українських земель з 1938-1939 р. проти польської окупації залишила по собі глибокі наслідки для психічної постави українців, особливо ЗУВ, проти Польщі. В зв'язку з тим серед великої частини, а особливо західньо-українського громадянства, це й тепер удержується переконання, що звесь польський народ був і є в непримирно ворожому відношенні до нас і це зобов'язує нас прийняти до них таку ж поставу. З другого боку таким висновком суперечать факти чужої співпраці з нами місцевого польського населення в деяких Воєнних Округах УНА. Тому ми мусимо поставити собі питання: "Хто саме є наш ворог? Чи ворогом суверенної влади українського народу на його етнографічних землях є цілий польський народ? Чи його верхня провідна класа землевласників і капіталістів, як це твердять більшовики? Чи окрема політична група, течія, або концепція?"

Відповідь на ці питання можемо дати лише одну: Ворогом суверенної влади українського народу на його етнографічних землях не являємо польського народу. Сьогодні тим ворогом повинні бути:

1. Польська імперіалістична ідея у відкритій або зашифрованій формі.

2. Пропагатори й оборонці цієї ідеї на внутрішньому і зовнішньо-політичному відтинку, що походять з різних політичних угруповань.

3. Частини польського народу складена з елементів різного соціального походження /на тім же "буражу" як це було більшовиким /, яка підпала під вплив тої чи іншої польської чи російської імперіалістичної програми та завжди є на поготіві прийняти активну участь у кожній агресії польських імперіалістів на українські землі. Польська імперіалістична ідея, це являть уривок самої життя з життям про "історичне підданство" Польщі. Пропагатори і носії цієї ідеї - фактичні спричинники проти-українських воєн Польщі. Польські елементи, що стоять під впливом цієї імперіалістичної ідеї являються з таких груп: Перша й головна - переконаний вороги українського народу. Друга - це "мисесовики". Вони хочуть бути громадянами польськими, а не українськими. Вони сподіються, що Польща дасть їм більше особистих користей. Вони думають, що українська самостійна держава також їх на позиції другорядних громадян, подібно як це польська держава робила з українцями. До третьої належать дієві з різних політичних польських угруповань, що не хочуть втрачати регулярності своєї контрреволюційно-імперіалістичної пропаганди польськими елементами. Четверта група - зацікавлені на комуністичному відтинку інтелігентні і підполіцейські, переважно приналежні до Урядової влади. Пята - це політично маргінальні, або і на сузі політична маса, польські інтелігенти, міщани, ремісники, а відомо також солди, які зацікавлені на основі страху і дивляри до авторитету політичних, громадських і церковних діячів.

Ця маса, загальна польського громадянства яка або індиферентна, або невідома, відношення до українців, як ворогів ніколи не виступає на його терені, які не розуміють значення української війни з історичною відданістю протистоять боротьбі українців, або час від часу підпадає під вплив іншої ворожої чужої влади на українців. Польський народ творить в основному нейтральну масу, яка піддається або туди, звідси від того котрі влада з різноманітними перемінками. Проте, як кожній комуністичній імперії в своїй внутрішній боротьбі проти власної держави використовує всі ці групи та верстви серед них особливо йдеву агенти і куратори НКВД.

Які особливі польсько-український конфлікт мають свою особливу драматичність з польської імперіалістичної ідеї, власний відомий цілий особистістю на тім же соціальному відтинку, але комуністично і жовтою. Польський теле ідеї особливі виступають в "історичній масі" в складних чужої імперіалістичної, який завжди виступає протидією комуністичній польській концепції.

Історичною основою польської імперіалістичної програми є факти успішної агресії на українські землі в історичному минулому. З ними польський імперіалізм звизує свої надії і охоту і на майбутні успіхи дальших агресій до України, а щоб цієї охоти не афішувати, як вияву брутальної напасницької заобганки, тому не називається її по іменні тільки під псевдом "історичні права" Польщі до земель, з яких вона мала користь в минулому і над якими було б корисно і в майбутньому їй запланувати. Стас відклики на те, що якийсь народ колись в минулому поневолював другий народ, а тому має право на поневолення в майбутньому мають абсолютне не переконливу стійкість. Тому польські імперіалісти свій відклик до "історичних прав" поневолення підводять підловою, що польський народ має якесь особливе посланництво на якесь окреме покликання нести культуру між народи Східної Європи та захищати її перед небезпеками. Це особливе посланництво нести оборону і польську культуру, яку для пристойності називають псевдом "західно-європейська" для підбиття під себе народів називають вони "історичною місією" Польщі.

Польська імперіалістична ідея підбою українських земель народилася перед 700 роками, як наслідок остаточної невдачі довголітньої боротьби на Заході. Не маючи ніяких шикладів на успіхи, Польща звернулася була на Схід і, користуючись з нагоди великого послаблення української держави татарськими нападами, анексувала із 40 р. частину українських земель. Польща зужила багато енергії, щоб здержати свої підбої, послуговуючися терором, колонізацією, релігійними переслідуваннями, заведенням практикованої в Польщі системи невідництва для українського селянства, колонізацією вищих верств та тишими методами. Зайнята і звязана труднощами на підбитих українських землях, Польща занебювала небезпеку, що загрожувала їй з Заходу /Німеччина/ та легкою була загрозою від Росії, думаючи, що широкі українські простори між нею і Росією зможуть заспокоїти обостроєні територіальні амбіції. Довгий час коштом українських земель удержувалася між ними рівновага, дами Польща не помогла Росії вирости у велику державну потугу.

Польська окупація українських земель унеможливила українцям протиставити в час повну свою силу ростові Росії, а сама Польща, спугнана в реалізації своєї імперіалістичної програми зійнята з Україною, не тільки що не могла Росії належно протиставитися, але навіть спомогала той ріст, відступаючи їй українські терени за її поміч у розсидуванні і розбіганні основ козацької державності.

Що до урешної Польщею "історичної місії оборони Сходу" в минулому, не можна поминути мовчанкою, що завдання цієї оборони списували ніраз не Польща, а Україна і це завдання припадало на Україну, хоч би тільки тому, що Україна займала стратегічне географічне положення своїми землями.

Сьогодні Україна веде боротьбу за визволення своїх земель проти московсько-більшовицького імперіалізму та має в тій боротьбі за союзників підсоєтських народи, які борються за визволення своїх країн.

І коли Україна хоче поширити фронт боротьби, старасться приєднати до нього всіх союзників, а в тім часі поневолений польський народ, те робить це не на те, щоб ненадійти, а мовчати, коли український народ сириньється у віршаний боротьбі з чорним імперіалізмом східних орд, дістати черговий між з плечі від польських імперіалістів. Навіть казана перспектива можливості співпраці з союзі поневолених народів не може допустити цієї взаємної несправності і обману, а наш історичний досвід з подібними настеререже нас до особливості естерожності. Та можливість такої несправності треба мати на увазі, а відношення до цього до сусіднього народу, до якого опісля ним вистегає, не вестерети сумніви, але жодне про них гострати.

ИМПЕРИАЛИЗМ МОСКВЫ

де вибиратися і порушати в своїй країні.

Це різно значить, що російська великоімперія мусить бути поділена на окремі національні держави. Кожна частина російської імперії знайде собі місце і власну державну територію поселення на великопросторах СРСР. Ці території власного національного етнічного мають вже давно свої етнографічні межі і кордони. Вони не зникли, не зникли на всі більшовицько-московські заходи і експерименти, які протягом сторіч, в особливо протягом останніх трьох десятиліть, намагалися знищити та загладити національно-територіальні кордони і національні різниці, щоб створити неї багато-національні народи Росії під керівництвом "єдиновільного братнього" російського народу.

який завжди претягає саєю, мікему на постріому "обратне руху". Цим заходами більшовики хотять перетворити цю соціалістичну націю в одну "єдину великоруську націю". Там, де нація не хоче підкоритися, більшовики не застановляються перед її фізичним винищенням. Не є ніякою таємницею, що такі нації як чукчі, обрети, немці, комі-зиряне, калмуки настільки були винищені царським імперіалізмом та московсько-російським більшовизмом, що нині вони перетворилися в нечисленну національну кучку, яка стоїть на краю до повного винищення. По другій світовій війні на полове знищення прибули більшовики і такі нації, як ірмаські татар та доміг мовчанськи народи, переселивши їх масово на Сибір як "зрадників" Радянського Союзу. На шлях фізичного і духовного національного знищення більшовики поставили і "непакірну" для них Україну. Тут методи знищення та загрози української нації набрали біжид репресивних та катричних, які чинили можуть в діавольським. Скасувати "там право" України більшовики не скасували - бо це буде дуже за-решити мром. Тому діавольські ці більшовицької політики на Україні досягають ніколи зуртисності та кон-глування брахнів і мовчанств.

имперіалізму для них є не можливе. Їхня уява перебудови сходу мале лише неподільну Росію - нехайби, яка вона не була, чи з більшовиками, чи без більшовиків. Лише б існувало "славне необсяжне руське государство" у якому пресвітала б "матушка-старина", а по "разухабистим дорогам" "мічлася тройка удалая" і "слишен звон бубенцов із дельска". Для них інакшої Росії, вірніше московської національної держави, існувати не може, бо ж за "єдину неділимю" вони голови свої згубили на просторах степів України в 1918-1920рр., а "Соколовський хор у Яра і соколовська гітара до сих пор в ушах звеніт". І немає нічого нелогічного в тому, що по другій світовій війні велика кількість "істинно русских людей", російських білоемігрантів добровільно, по 20 роках еміграції, поїхали на "благословенную родину", де для них "друг і учитель" знайде, чи вже знайшов "місто уготованное" на далекий пімочі для "плодотворной работы" "русскому отчеству". Для білих емігрантів символом Росії була і залишилася Росія імперіалістична, Росія, - яка "оснебождает" "брата-славян" і "болгар" від "турецького бусурменського іга" - бо через "болгар" можна дістатись до Дарданелів, а звідси сігнути аж до Середземного моря. Символом Росії для більшовиків і білих емігрантів була і буде тільки така Росія, що несе "русский дух" аж від берегів островів "восточних чертей" /ніпонців/ - до берегів Ірландії. Ірлю "міжгородських купцов" Нініна і Пожарського, відносно "дайш Варшаву, дайш Берлін", "русский Іван" вже здійснив і "непосрамля змилі русской". Тепер на порядку денному стоїть здійснити жагу "в Парижі обідієм, в Лісабоні уїнієм". Ці заміри завжди лежали красуговлим каїнем в російській загарбонацькій політиці, а теоретично московські володарі всю Західну Європу давно вже рахували своєю. Якби можливо було сторонньому око-ві заглянути в позамукісові плани та мапи більшовицького московського Політбюро, - то воно б побачило цікаві речі, які читові зовсім невідомі. Донеб побачило всю мапу Європи і Азії, на якій зазначені майбутні осередки більшовицьких політичних центрів життя, індустріальні і сільсько-господарські райони, розміщення населення, майбутні більшовицькі уряди Західної Європи і т.д. На цій мапі, деякі назви, існуючих тепер держав, давно стерті, а кордони будучого СРСР досить докладно визначені. Там навіть визначено, де мусить знаходитись "штаб керівництва", тобто ЦК. ВДП/б/. Між іншим, ЦК. ВДП/б/ на цій мапі розшифровується як "центральный Комитет Всесоюзной Коммунистической Партии /большевиков/", а як "центральный Комитет И с с с и т и в с с Компартии /большевиков/".

Про те, що Західна Європа не тільки теоретично а і практично є намагання "приспівати" до СРСР не має сумніву. З усього раніше сказаного для нас новим є одне, що незалежно від різноманітних еміграційних білоемігрантських політичних Угруповань та течій, які куртують в колах російської еміграції, вона завжди знаходить спільну мову в разі, коли справа стичить розподілу російської імперії на окремі вільні незалежні національні держави. Ненависть російської білоеміграції до більшовизму диктується не задоволенням нової перебудови Східної Європи на ґрунті розподілу Росії при якому було б задоволення усім націям незалежне, справедливе державне існування і розв'язавши сувої покладений мінець російському імперіалізмові, - а це ненависть до більшовизму диктується виключно з мотива партійного антагонізму, як до партійних противників, що не поділилися владою російської імперії, а захопили її цілковито до власних рук. Ураховуючи, що світ наразі починає творити від "русского духу", і що можливість збройного удару між Сходом і Заходом не є виключеною, - російська білоеміграція розпочала досить активно свою політичну діяльність, щоб таким чином створити не тільки сприятливі умови для захоплення влади в свої руки в Росії, але і навіть відтратити цілу владу у "сільних жінках сего". Їхня політична антипатія до більшовизму викликає ідею російської великодержавної імперіалістичної модер-

проти всякого розподілу Ресії та боротьба революційно-національний рух поневолених народів за своє звільнення від московсько-імперіалістичного ярма.

Але, якщо, як ми вже бачили, не складала своєї зброї в боротьбі проти своїх окупантів, - для московських імперіалістичних загарбників являється особа найогрішкішою загрозою російській імперіалістичній концесії, то Україна це тільки перша започаткувала визвольну боротьбу за своє волю і державу, але й організувала могутній антиімперіалістичний, протимосковський національний фронт, у якому мали поєднатися всі поневолені Аремії народи.

Ця загроза і для більшовиків і для білоемігрантів є смертельна. І тому, коли в середині Росії більшовики, як недорозумі, викликають та випадають на "українських націоналістів - фашистів", на "розбійників" з СДР та на українську революційно-визвольну силу народу - УНА, - тут ми бачимо і в унісон втерус в свій брід російська білоемігранція. А "думка" державний, а "Соціалістичному воєннику" досягнувши навіть до того, що коли б "Сталін повернув народній свободу, відряд у них в жовтні 1917 р. - в перший Йому поклонюся".

Чи ж не криється в цих словах таке саме вірне з більшовиками, на яку відуть різні російські білоемігранти в свої великоросійські загарбницької політики та неподільності Росії.

І так фактично сучасна та поборювана революційно-національну боротьбу поневолених народів з боку російської білоемігранції, як і в концесії неподільності Росії та продовжуванню московських імперіалістичних тенденцій і згода з більшовицьким режимом, - виходить з того, що в обороні "русского духа" одним фронтом стоять всі московські загарбники чи то внутрі Росії, чи на закордонні.

Але ми повинні зазначити, що деякі білоемігрантські кола поставлені проти більшовицької влади, бо ця зброя нечужа елементи внутрішньо-російських справ. Але ми не бачимо в і буде російський імперіалізм, до якого він не приналежить - чи то в внутрі російської імперії народів - СДР, чи то на міжнародному білоемігрантському міланію. І ми, в боротьбі за свою волю і незалежність, будемо в рідному війні борюватися цей імперіалізм і його відомості та волю, незалежно від того як це постане, бо так і ми самі визволення наших своїх сваті цієї свободи волі і свободи кожної людини. Компромісу бути не може.

- - - - -

- - - - -

- * * * * *
 - * * * * *
 - * * * * *

З ЛІСТІВКИ ДО РОСІЯН

Зіда Редакції "В.і.в." в 1940 році, такі листівки, були поширені на цілому терені СРСР, навіть на вулицях Москви і Ленінград. Зі змісту цієї листівки, бачимо як український народ вкрай ставиться до російського імперіялізму.

Р О С І Я Н І!

Український народ, як і всякий інший не-російський народ Союзу, піддається жорстокому національному гнобленню і експлуатації з боку більшовицьких імперіялістів. Протинародна політика гніту, економічної експлуатації широких працюючих мас, що її здійснюють більшовицькі верховоди на території всього СРСР, в тому числі і на території Росії, - в Україні, як і кожній іншій т.зв. союзній республіці, ще більше виявляється гнобленням національним.

Національна політика більшовицьких імперіялістів в Україні являє собою пряме продовження політики національного гноблення і експлуатації, що здійснювалась впродовж сторіч гнобної пам'яті російським царизмом.

Український народ добре бачить і розуміє, що більшовицькі квати готували йому національну смерть. Віками прагнучи до національної і соціальної волі, до самостійного державного життя, українські народні маси піднялися на революційну визвольну боротьбу проти більшовицьких поневолювачів і експлуататорів.

В авангарді цієї боротьби йдуть сьогодні Організація Українських Націоналістів /ОУН/, керована славним сином українського народу - Степаном Бандерою, та Українська Повстанча Армія /УПА/, керована одним із найвиштовчених українських патріотів і революціонерів - генералом Тарасом Шуприком. Усією боротьбою керує Українська Головна Визвольна Рада /ГВР/ - революційний Парламент і Уряд українського народу, утворений в місяці липня 1944 р. в усьовинах протигітлерівської боротьби й і складений з представників усіх українських земель та різних українських політичних партій.

Ми, українські революціонери та повстанці і мільони маси українського народу на всій Україні, ведемо боротьбу за визволення України з-під панування більшовицьких імперіялістів і за побудову на українських етнографічних землях незалежної української демократичної держави із справедливими політичними і суспільно-економічними устроєм, за перебудову СРСР на ґрунті незалежних національних держав усіх союзних народів, за визволення з-під більшовицького ярма працюючих мас усього Союзу.

Наша боротьба - свята. Вона - найсправедливіша, найпрогресивніша боротьба в світі. Український народ має таке саме право на незалежне державне життя, як і всякий інший народ в світі. З цього права ми не зрештуємо ніколи. Ніколи також ми не припинимо боротьби за нашу національну волю. Це нахвалує нас наша національна честь, наш національний розум.

Визвольна-революційну боротьбу українського народу, в авангарді якої йдуть сьогодні ОУН і УПА, більшовицькі вороги народу намагаються представити в очах російських народних мас як боротьбу нібито націоналістичну, як боротьбу, нібито надихану ворожостю до російського народу як боротьбу, нібито спрямовану проти Росії.

Це цілком невірно. Це - відсутність брехня більшовицьких заправителів, розрахована на те, щоб зламати борючись російського народу до народу українського, в результаті чого більшовицькі гнобителі дуками російських народних мас змусили б відлучити справедливую боротьбу українського народу, так дуже небезпечну для цього більшовицького гнобителівського й експлуататорського режиму.

Ми, українські революціонери та повстанці і всієї український народ, що охоплений революційною боротьбою, борхує за визволення

України з-під більшовицького панування і за повалення більшовицького режиму в цілому, ні в якій мірі не боремося проти російського народу, проти російських народних мас, ми боремося тільки проти московсько-більшовицьких імперіялістів, тобто проти тих елементів російської та деяких інших національностей, які, спираючись на Москву як на центр своєї імперії, здійснюють свою глибоку протинеродну політику національного гноблення й експлуатації України.

Московсько-більшовицькими імперіялістами ми уважаємо:

а/ всю ту частину більшовицької партії без різниці національного і соціального походження, а в першу чергу більшовицьку верхівку, яка мріючи про панування над усім світом, цілком свідомо змагає до побудови могутньої імперії шляхом поневолення народів наших народів і безпощадного здушення всякого спротиву як з боку окремих народів, так і з боку прищеплених мас усіх національностей;

б/ всіх тих більшовиків і безпартійних совєтських людей, які буючи цілком свідомими злочинності й антинародності політики кремльських заправників, якийсьмірніше служать більшовицькому режимові за цією матеріальних вигад, почесностей, для особистої кар'єри тощо.

До категорії московсько-більшовицьких імперіялістів приминають також усі ті елементи совєтського суспільства, які служать більшовицям вірно і предано із невідомості, в результаті отуманювання їх більшовицькою брехливою пропагандою. Цим елементам ми співчуваємо і змагаємо до їх освідомлення. З тому випадку, однак, коли ці елементи, на знак своїх переконань, в часті і з власної ініціативи, виступають активно проти нас, ми зусилля перед ними також активно обороняємося.

До російського народу, до російських народних мас, до їх в минулому жорстокого гноблення і експлуатації царизмом, а тепер гноблення і експлуатації більшовицькими імперіялістами, до російських народних мас, які знаходили в собі силу і відвагу підніматися на боротьбу проти своїх гнобителів, ми викликаємо мирні співробітництва. Ми, українські революціонери та повстанці і вся український народ, який бореться за свою незалежність з російським народом, який побудує свою національну демократичну державу на своїх етнографічних землях, хочемо жити в національній дружбі і співпраці. Проти російських народних мас український визвольний рух не скеровувався ніколи в минулому і не скеровується тепер, ні в умовах царського самодержавства, ні в умовах більшовицької диктатури російські народні маси не мали й не мають ніякого впливу на політику наших урядів. Не може тому падати на них і відповідальність за цю політику. Саме так, а не інакше може ставитися до російського народу, до російських народних мас.

Згідно з такими нашими ставленнями до російських народних мас, в нашій боротьбі ми виключаємо тільки предоставлених більшовицької партії й партії, адміністрації, армії, над і над її елементи, які активно виступають проти нашої революційної боротьби, проти визвольних змагань українського народу в цілому. Ми викликаємо тих совєтських людей - робітників, козаків, інтелігентів, червоноармійців, які не мають нічого спільного з більшовицьким режимом, які до нашої визвольної-революційної боротьби ставляться байдуже або хоч як неохоче, які активно проти нас не виступають.

Більшовицькі імперіялісти, цілком зорієнтовані тільки на експлуатацію, в останній час зосереджують зусилля на поваленні російського націоналізму. Вони хочуть цим способом мушкетер для своїх імперіалістичних планів майбутньої: майбутньої в рамках совєтських народів - російський народ. З цією метою вони пустили теорію про "єдиність" і "народну волю" російського народу серед усіх інших народів СРСР, про те, що нібито російська нація "наймається" серед усіх совєтських народів, що російський народ - "старий брат" усіх інших національних народів. З цією метою в російсько-аналітичному русі більшовицької партії народів СРСР, в особому - в особу українського народу, виступають різноманітні мушкетери - російський народ. А цією метою більшовицькі соціалісти старанно старанні на історії народів СРСР створити не російський

в партії, адміністрації, в армії, між і між, в господарському апараті і культурному житті.

Ми розглядаємо ці заходи більшовицьких верхів як підступний заступ з їхнього боку за дешево ціну купити для себе симпатії російських народних мас і цілком запрягти російський народ до свого імперіалістичного візга.

Ми знаємо, що народні масам, у тому числі, сподіваємося, і російським, всякий шовінізм та імперіалізм завжди чужий, не зрозумілий, чужо, просто, чужий. Тим не менше ми серйозно вираховуємо таку можливість, що в наслідок свого дотеперішнього розвитку деяка частина російського народу може піти на більшовицький підступ і дати себе закопати шовінізмові сьогодні так широко розпалюваному більшовинами.

Ми перестерігаємо російські народні маси перед цим. Російський народ, який повністю дав собі захопити сьогоднішньому більшовицькому шовіністичному курсові і дозволив собі зробити зі себе знаряддя більшовицького імперіалізму, цим самим поставив собі в таке гамебне і небезпечне в своїх наслідках становище, яке сьогодні поставив собі німецький народ, що цілком підтримував Гітлера та всю його божевільну расово-імперіалістичну політику. В цьому відповідальність за всі більшовицькі злочини впала б і на російський народ. В цьому випадку російський народ зготовив собі таку долю, яку собі зготовив німецький народ. А цього російський народ не повинен собі бажати.

Царський імперіалізм дуже часто також вдавався до таких засобів, як розпалювання російського шовінізму, виховування в шовіністичному дусі російських народних мас, упривілейовування росіян у порівнянні з іншими національностями. В 1917 р. російський народ шляхом революції повалив царське самодержавство. Однією з цілей революції 1917 р. було звільнити з російської гамби душителя свободи народів, що її стягнув на російський народ царський імперіалізм. Російські народні маси не сміють допустити себе до того, щоб більшовицькі імперіалісти штовхнули їх на новий шлях шовінізму. На цьому шляху росія чекає тільки нова гамба, нові небезпеки, нові немови і прокляття з боку неросійських поневолених народів.

Росіяни! Російські робітники, колгоспники, працююча інтелігенція, ми, українські революціонери і повстанці в український народ, який веде боротьбу проти більшовицьких гнобителів і експлуататорів, не виступаємо проти народних російських мас, проти народу Росії, а тільки проти московсько-більшовицьких імперіалістів, які однаково гнобять український народ, так і російські народні маси.

Російський народ ми цінуємо, поважамо і хочемо жити з ним у дружбі і співпраці.

Ми хочемо, щоб на поваленні гнобительського і експлуаторського режиму, побіч незалежної демократичної України, тамувала на російських етнікографічних землях і незалежна національна демократична російська держава.

Не виступайте проти українського національно визвольного революційного руху, проти сам гоні! Не беріть участі в боротьбі проти українських революціонерів і повстанців! Не виступайте проти боротьби українського народу за свою національну і соціальну волю! Протестуйте проти задушення цієї боротьби з боку між і між, з боку більшовицьких імперіалістів! В цей спосіб ви продовжуватимете і відгородите слани ті дикі маси справді поступової, справді революційної Росії з перед і в цей спосіб ви збудуватимете симпатії всіх волевільних народів.

Піднімайтеся на революційну боротьбу проти більшовицьких поневолювачів і експлуататорів - всередині як українського, так і російського народів - за справжній народний політичний і соціальний лад, за справжню демократичну суспільність, основану, з одного боку, на суспільній рівності на знаряддя і засоби виробництва і, з другого боку, - на справжній політичний демократизм.

Знайтеся у справжній визвольній боротьбі проти більшовицької імперіалістичної гноблення і експлуатації, за справжню політичну і соціальну

НАШІ ПІДСУМКИ

За нами один рік, посиленої праці на відтинку суспільно-громадського життя. Хочемо коротко проаналізувати це, що зроблено нашої Організації на цьому терені в суспільно-громадській діяльності. Хочемо висвітлити наші блески і тіні, наші позитивні і негативні досягнення.

Посилення діяльності нашої Організації на суспільно-громадському відтинку, почалося фактично при кінці 1947 р., коли на терені Б. Британії почало збільшуватися кількістю і якістю українське громадянство. Воно збільшилося на рахунок українців - полонених, та на рахунок українців ДП, що їхали сюди на працю. Таке збільшення поставило перед нами багато складних питань, а між ними і питання негайного організування суспільно-громадської праці. Суспільно-громадська референтура при ДП. приступила посилено до праці, виготовила цілу низку інструкцій та вказівок, які охоплювали всі ділянки життя нашої еміграції на цьому терені. Не була покинута ні одна ділянка. Наперід передбачалося різні можливі випадки на місцях, в залежності від умови, тому давалося заздалегідь поради й вказівки. Як би кожний наш суспільно-громадський референт, всі вказівки і інструкції належно виконав - напевно, наші суспільно-громадська праця стояла б далеко краще, як вона є.

Між іншим є дуже характерним те, ми українці - чи то зорганізовані чи ні - змишлювались на цьому терені зразу не заволоділи суспільно-громадської праці, навіть не мали ніяких вказівок згори, самоініціативно її започатковували і вели. В початках нашої праці на цьому терені ми не мали ні необхідних кадрів, ні відповідних українських громадських організацій. Існувала тільки одинока установа СУВ, навколо якого вже в цей час ішли намагання деяких одиниць та груп, захопити його керівництво у свої руки. Ми такого наміру не мали, ми залишали "гору" для тих які намагались захопити керу в свої руки, а самі звернули всі свої кадри до праці серед українського громадянства в терені. Це було конетним, не можна було чекати, знім "гору" упрямку свої справи в централі і врешті зважитися зацікавитися тереном. Для нас було важливим, щоб люди які очолюють СУВ виконували свої загально-національні обов'язки, як керівники суспільної установи для добра української вільної справи і добра еміграційного загалу.

Тому то ми стояли на позиціях, всіми силами підтримувати і розбудовувати СУВ в терені, приймати активну передову участь в його праці, та впливати щоб керівні чинники СУВ-у рівнож посвящали свої сили для українського громадянства, а в першу чергу в користь українській вільній справі. На таких позиціях ми стояли, на таких позиціях стоїмо й нині.

До Конференції Теренового Проводу в жовтні 1947 р., суспільно-громадська праця знаходилась ладень в зародку. На Конференції конкретно встановлено напрямки нашої діяльності на цьому відтинку. Було зрозуміло, що поки наше українське суспільство не буде зорганізоване і не очолено суспільно-громадської діяльності, доти ми не матимемо жодного впливу в користь вільної справи серед чужого громадянства. Особливо хдило тут, о наявність дружніх співвідносин з нападками цієї країни, та поширення ідей АБН серед інших чужонаціональних робітничих груп.

В короткому часі, серед полонених воїнів Української Давіації, відновилася своя діяльність "Просвіта", а до її не було, організувалася за нашими вказівками культурно-освітні осередки що в пізнішому часі ставали сам'яком осередків СУВ. Нині вже маємо такий стан, що на цьому терені жодного українського окупання, до б суспільно-громадської праці не рухалася в місцях, що не збільшалося гідній і кваліфікаційної ставіло своїх завдань, нашого членства. Однак для нас, не грає ролі те хто і які люди ведуть суспільно-громадську працю, а грає ролі те, щоб завдяки їм добро української справи.

Розгорнення суспільно-громадської праці, потягло за собою і розгорнення нашої праці на відтинку АБН, на самостійницько-вільницькій платформі, - як серед чужинців, так і серед українського громадянства. Треба підкреслити, що наші члени, симпатизи й прихильники, доклали немало зусиль щоб контактуватися з чужинцями, особливо з місцевими підприємцями, та вела серед них освідомленню праці в користь вільної боротьби України. Поширення правду про Україну, про боротьбу УНА, про АБН, та робота в СРСР і агітація імперіалістичного болювизму. Доприєма, ця так важлива робота, виглядає на сьогодні смішнотю, але початки зроблені. Можна одяк було зробати багато більше, на це треба мобілізувати все місцеве українське суспільство, без різниці політичних поглядів, віровищань, соціального стану чи територіального розселення. До цього мусять зважити, і це завдання стоїть нам до виконання.

Серед чужаців ми розповсюджували літературу про визвольну боротьбу України в нові чужаців. Особливо великою популярністю користувалася література про дії УПА, АЗН, та знищення правлячого жаття під більшовизмом. На всі українські імпреси, академії, свята, речарства чи інші помірні зібрання, де тільки було можна запрошували чужаців, згадуючи ім ім'є академії та визвольної боротьби України. Треба сказати, що велику роль відіграли англійські свідчення, які ставалися в більшості до нас прохально і швидко відправлялися для укріплення й послуження. Використовувалися також індивідуальне англійство/навіть особисто/ чужацями, як відвідання англійських родин, друзів, вчителів і т.д. До багатьох англійських родин, а саме на нашу літературу/особливо

УПС в Анг.нові/лістіаки та бровури. Але цього всього дуже мало. Бо до них, унас українського громадянства, відсутня плановість, систематичність, послоння праці серед чужинців по лінії АБН і питання визволення України. Як прикладом її від випуску до випуску, від нагоди до нагоди, -до рівноччя. Не існують досі такі важкі товариства як напр. українсько-англійські -ікотські і т.д. -можна було б це чинити робити багато більше, а особливо коли б ми і мали зв'язки на нашу угоду на оновленні англійською мовою. І власне великою, навіть дуже великою, відомою сторінкою в нас є те, що ми до цієї пори не спробували навіть мати безпосередній контакт з відповідними англійськими особами та організаціями, з дуже сильними зв'язками, які мають деякі особи, але вони використовують їх тільки для особистих справ і цілях, чим для української національної справи.

Треба щоб керівництві СУБ-у, пам'ятаючи завжди про свою зобов'язаність служити загальному українському інтересам і місцевому українському громадянству, і в жодному випадку не свідомо перетворювати свої урядові функції на якесь диктаторське "правительство" на терені Англії.

Незалежно стоїть наша праця серед жіноцтва. Варто підняти голос проти свідомості багатьох жінок. Може тут багато винні і самі жінки, але в першу чергу винні ми самі, бо не суміли залучити до цієї праці наш жіночий сектор. В діяльності "Пласту" зустрічаємося з дуже незалежним станом. Багато в нас і наших Пластунів, що виявляють зацікавленість в організованій пластового життя. Та не бачимо вони самого СУБ-у як підпорядкування і спараліжування діяльності Пласту, накидаючи на нього своє "волю".

В діяльності організації допомоги хорам і інвалідам, ми виконали велику роботу. Не порадимося нам, на чий адресу приписуються ті позитивні досягнення, які вчинені, до наших завдань виконані. Актива допомоги хорам і інвалідам, завдяки ініціативі наших організаційних кадрів, набула масового, сталого характеру, продовжується далі, а пожертви на те величезні суми грошей. Було б настановити про загальні пожертви, були б користуватися тією ж ціллю, на які вони планували. Тому чекаємо на остаточне рішення з огляду на допомогу акції хорам і інвалідам.

Основною ціллю нашої суспільної діяльності, це була протидія роботі соціалістичних агентів, російських "в пілітців" чи польських "агентів", які з'являються розбавити нас з кутра, провокують і паралізують нашу визвольну боротьбу. І так в свій час була роздухувана чужинська ворожобність між "східниками" і "західниками", між "православними" і "прокопачниками" і т.п. але завдяки свідомій соборницькій поставі нашого членства, ці ворожі акції не повелися.

Окрім того треба зазначити нашу працю в боротьбі проти різних аморальних явищ та побутового розкладу, як нап. п'янство, куртярство і т.п. Такі явища виникають лише через те, що наша суспільно-культурна праця ще не стоїть на високому рівні.

Якщо торкається загальної суспільно-громадської праці за минулий час, то ми зробили дуже багато, але ще раз підкреслимо - ми могли зробити багато більше. Ми зробили багато позитивно, але було і багато в нас недоліків і помилок. І ми свідомі цього. Перед нами величезний нескінченний обсяг праці. Основне - це праця на користь революційно-визвольної боротьби України. Це змагання до єдності нашої співгромади з всією Україною. Во наша ціль, як революційно-націоналістичної організації, це - Самостійна Соборна Українська Держава.

Ш О В В У Л О Я С Н О

Навдаль провокація

Аперишбурська "нодія" від 5 грудня ц.р. помістила на першій сторінці, довгу статтю під заголовком: "Розкол між братами-рішцями". "Нодія" вказує до тих часописів, яких редактори не дуже то переймаються цим, скільки є правди в цьому до вони пишуть. Таких доречих реміксів в "Нодії" багато, але цей разом вона така здорово переборщила. Справа торкається нодії в Ред. "Української Трібуни". Для "Нодії" якраз трапилося найбільш нагода, щоб взяти собі жовч на націоналістичній табір. Тому ми знаємо, що з редакторів і журналістів, вони зробили "бойову СВ." яка "терорист" хотіла "захопити" Редакцію "УТ", щоб то редакцію цього часопису, який був покликаний до життя тим рухом і тим ми знаємо які терористичні "захоплення" редакцію в свої руки... "Нодія" промовчує факт, що сталося якраз протилежно, "УТ" опинилася в руках людей, в яких величезні інтереси та особисті інтереси, що викликає в обидві опозиції. Нічого дивного, що представники "УТ" замкнулися справою власного виживання, але надувши ліцензіант з. З. Пасічник користується цією ліцією, щоб побудувати відповідальність за доручені йому завдання. Сенсативні з "бойовою СВ." про це розпачалась "Нодія" і нагло дивилася, щоб взяти навітряні які поїзти в них. Написавши "комісаром" про. І. Бончука, "Нодія" хоче таким чином цілість тій нодії надати характер "терористичного замаху" на цілий часопис. З Провідника ОУНр. Сталася Бандера, яка намагається зробити "вождя-диктатора" який при допомозі СВ. розправляється зі своєю опозицією. Збудував "Нодія" що не так давно, вона відповідальна за "терор СВ." робила якраз М. Лебеди, який терорист опозиції. Сталося бачити в "зборні" опозиції "нодія" робить на цьому "диктатором" С. Бандеру.

Щоб "кути поки горять" - "нодія" зв'язується і "пророчески" вітає в себе відразу тієї ж часини ОУНр. які збудує на її захисних майданчиків в рух до УРСР та опозиції. Це бачимо, вони навіть "пророчески"

Цей ганебний вчинок примусив Управу ЛУНВ виключити з членів
п. В. Давидчука і В. Стахову.

УПРАВА ЛУНВ ПОДАЄ ДО ВІДОМА УКРАЇНСЬКОМУ ГРОМАДЯНСТВУ, ЩО ГА-
ЗЕТА "УКРАЇНСЬКА ТРИБУНА" ОДИНАЛАСЯ В ПРАВАТНІХ РУКАХ ПРОТИ ЗАКОНІВ
ГРОМАДСЬКОЇ МОРАЛІ. ВОНА НЕ Є ВИРАЗНИКОМ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІСТИЧНОГО
РЕВОЛЮЦІЙНО-ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ І ТОМУ ЗА ДАЛЬШИЙ ЇЇ ЗМІСТ ЛУНВ НЕ ВІД-
ПІЯЄ НІЯКОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ.

Мюнхен, 1 грудня 1948 р.

ГОЛОВНА УПРАВА
ЛІГІ УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТИЧНИХ ВІЗАНТІВ

- " Ми, Провід Організації Українських Націоналістів, дали
звільняємося з народом на полі бою нашої визвольної війни, на наших оку-
пованих землях. Рамка-в-рамка з революціонерами і повстанцями ми підемо
в першій лінії до дальшої боротьби за волю. Ми знаємо і віримо, що не-
залежний час остаточного визволення українського народу і створення
самостійної держави, і на віру переможе народомі."

/з Деклярації Проводу

Р.М. Беркут

Н А Ш І Ш Л Я Х И

/з нагоди звільнення воєнків Укр. Див. в Англії /

Віл Редакції: З кругів 6. Укр. Дивізії ми одор-
жали статті, які хоч звернені в першу чергу до членів
6. Укр. Дивізії, цікавитиме напевно і всіх інших бран-
ців воєнків-українців.

Довгий 6-тирічний тернястий шлях Української Дивізії закін-
ся. Скінчився період тривожних переживань і невпевненості, повний трагічних
моментів, таткої праці над собою і боротьби за свою долю. Майже всі во-
єнки Укр. Дивізії перейшли на цивільний статус і розподілені до праці по
різних ділянках на рівні з так зв. ДП-істами та мають однекове рівне
становище, в правному розумінні, зі своїми братами-експатріантами.

Але чи дійсно скінчився шлях Укр. Дивізії? Ні. Далеко ще не
закінся, хоч на зовні ми скинули одноструї, але ця видається не звільне-
ння від зв'язків з нами на себе приймає: боротися до повної перемоги,
боротися до смерті з кривоким, відвічним ворогом української само-
стійності - червоною московською імперією. Це присягу склав кожен во-
єнка кожний український патріот, а старше покоління склало її дівчі,
бо не в огні визвольних змагань 1918-21 рр. присягало на вірність Са-
мостійній Україні. І цієї присяги св'ято притримувалися воєнки Укр.
Дивізії до кінця другої світової війни. І не мало було таких, які не зго-
дилися зброї до складки, доповинили яви Української Повстанської Армії.
Але не опинилися поза рідними землями, зброю, як притримувалися зго-
веної присяги і далі. Ми хоч зосили на хвилю зброю, але є ще наша
зброя, якою можемо і мусямо користуватися в мирний час.

Це зброя першочисна прелея про українську національну державу
нашу ідею, це зброя самостійної віри в самостійність нашої боротьби, яку ведемо
на кожному кроці, кожного. Поварення прелея, цієї непереможної дієвості
які далі ознаються об'єднано кроком кроком слав і лелек українського
народу.

Хоч не на своїй волі, але силою обставин на була змушені за-
кинути зброю і припинити збройну боротьбу за самостійну українську державу.
Але наш народ на рідних землях не згинутий, його віра не припинилась
припинити незалежної боротьби за свою вільну землю і самостійну дер-
жаву. Боротьбу цю продовжує героїчна Українська Повстанська Армія.

Визвольна боротьба на землях України, продовжує нас воєнки
Укр. Дивізії, помагаючи всьому і всім визвольній справі. До цієї власної
жарної боротьби є покликати нас, воєнки Української Дивізії,

ями в своїй більшості опинились на британській землі. Ми в далі резервними військами тої української армії, на прапорах якої написано: Українська Соборна Самостійна Держава, того прапору, який ясно обливався кров'ю нашого народу і який обливався далі.

Пройдений нами шлях не легкий, але і не змарнований. Востаннє свідомі цього, що склад Дивізії не був спеціально дібраний, а навпаки, вороже командувачем старалось дібрати такий склад, який був би сліпим і слухняним знаряддям в чужих руках, для чужих цілей. Проте вся основна маса воїнів показала на висоті національної свідомості і не дивлячись на дуже складні обставини і відносини, не дала себе навіть в умовах специфічної військової дисципліни стероризувати і сліпо підпорядкуватись. Можна сміло, з повною відповідалістю сьогодні заявити, що за чотири роки повому вся основна маса воїнів піднялась на високий рівень національної свідомості і в високі підготувана до еміграції, еміграції не військової, а політичної, для нас активно репрезентувати український народ і його в єдині стремління. Довідом цього слугують гідна постанова воїнської цілості в обличчю смертельної небезпеки, не була дружність і єдність в боротьбі за свій сьогоднішній статус, за свої людські і політичні права. Може ризиковано, але сміло і прямо, гідно воїни, були люди постави цілої маси тоді, коли ходило о те, - "хто, чий ми діти і чого ми хочемо". Може, саме ця смілість і прямота відштовпувала собі завжди прихильність потужних чужинців. Не атрутається в пам'яті жодних свідків ніколи спонтанні і грізні картини боротьби Дивізії за свою долю і життя. В часи повної капітуляції Німеччини європейські і світові потуги в чаді перемоги і "дружби" з більшовицькими, репатріювали сотні тисяч антибільшовицьких окитальних мас, видаючи їх на певну і певному смерті та знущання. (Крім військової командувачем робили це в добрі віри і з душою не могли вийти, чому люди "зі складу" не хотять вертатись на рідні землі. В момент, коли більшовицьким передовим під керівництвом лави мозачі корпуси і нечисленні протибільшовицькі відділи на похідному з-під совітських теренів, дивізії розбиті військовими діями на кілька частин, позбавлена всякого правопору, проманила ніяку активність і численними меморіалами і заявками: до англійських військових властей сміло і рішуче закликаючи нас старшини та призначені із-за яких не може вертатись на рідні землі. В Італії, коли совітськими військовими репатріювання після нас до суті перебрала анті-італійський табір і задача нас на похід була, засталося, звичайно, рішуче і грізна постанова табору змінила зразу ситуацію, яку здавалось, як мав бути вчинити німці були. Відокремлення старшин, тільки старшин, які танцювали обабіч совітського табору і створили догідні умови для "репатріювання" не тільки, не змінили воїнам дисципліну масу, а навпаки, як отримувало об'єднано і активізувало. Вся маса табору зайнята питаннями з табору і заявляла, що лише на їх трупах вийдуть старшини. Лише до довгий інтервенції англійської морської, на скільки британського офіцера, що старшин не видадуть лише переконались за деякого англійського табору на високу совітської мислі, засталося англо "об'єднання" і в наступальні пісню "Не пора, не пора" протиснуло старшини. Ця картина англійської сльози не лише у масі воїнів, але старшин, загартували британських командирів, відокремив та офіцерів /жидів/, які були патрістичні командирів британської односте, об'єднували і фінансові питання.

в ній мусимо зняти ту тяготу воєнних відносин, яка поривала і буде поривати нас на чини за наше святе діло. В цій організації, зберігаючи традиції української зброї, мусимо розгорнути громадсько-сусп. праю за тими ідеалами, що виписані на нашому прапорі. Ми свідомі того, здобути, може, рідні землі буде молоде покоління; але чимала кількість нашого воєнства матиме змогу це рад активно, зі зброєю в руках рушити в "хрестовий похід" і до цього мусимо готуватись ідейно і фактово. Таким шляхом має стати союз комбатантів, зацікавлений групою воєнних дивізі. Спеціальна комісія, виділена цією ініціативною групою /очолювана п.пол. Силенько, опісля сот. Дябога/, порозумівшись з іншими союзними та іншими теренах випрацювали статут і правила. Вони цілком відповідають нашим специфічним умовам і вимогам. Треба, щоб розчленовані групи воєнів якнайшарше обговорили ці проекти і підготувались до установчих зборів, пам'ятаючи про довголітний наш досвід, що наша доля в наших руках.

Зброю в боротьбі з нашими відчуженими ворогами ми не зложили, ми лише змушені обставинами її відложили і припадінням пороху знову візьмемо її в руки. Для нас не має мирного часу в розумінні світу; цей "мирний" час ми мусимо використати для підготовки. Зброю ми не зложили, а передамо лише на рідних землях молодому, сильному і здоровому поколінню для охорони кордонів нашої держави. Лише тоді ми знімемо зброю на плуг.

А покищо: за вперту, стру і буденну працю, до якої нам не привикати.

-o- -o- -o- -o- -o- -o-
-o- -o- -o-

ПОЖЕРТВА

На Президію "Визвольного Шляху" зложили:

Українці табору Корвуд - 24.10/-
Карась... - 10/-
Королашин - 2/-
Садор О. - 15/-
Штокало... - 3/-
Жал... - 3/-
Рябен... - 1/-
Корсій О. - 5/-
Савестун... - 2/-
Замалюк... - 2/-
Дашкович - 2/-
Циник... - 2/-

Читачі табору Івентон/Росшире/ - 14.10 м. 6 н.

Всім жертводавцям складасмо виру й дружню подяку. Матеріальна і моральна поміч, яку несуть читачі "Визвольного Шляху", є для нас запорукою, що ідеї які голосить "ВШ", є істинними і нашої свідомої емігранції, що з віров в перемогу бореться за Вільну Українську Державу.

Ред. "Виз. Шляху"

На " Визвольний Шовк" зложили:

Кар. 10/-, Риж. - 5/-, Крес. О. - 5/-, Гол. - 2/-,
Нак. - 1/-, На Я. - 1/-, Крес. І. - 4/-
Всім жертводавцям, щиро дякуємо.

НА ПОМІТІ ВІЙНИ УНА ЗЛОЖИЛИ :

Українці таб. Бульварк зложили 14 4. 8 н. Крім грошових поже-
ртв, зібрано такі речі: Сорочки, смачетки, светри, 1 т. п. За зіб-
рану суму грошей закупили 1 пасажу білцям УНА в змор.зоні:
3 пари шевтів/ніччоронаки/, 3 штани, 3 светри.

Українці таб. Горет-орду зложили на цю суму цілє 8 4. 2 н. 6 н.

Українці гостеля Домінгтон 4. в часі 53 жертводавців, зало-
жили на поміт білцям УНА - 44 4. - - 34 пасажу суму закупили ха-
рчеві та інші речі/одяг/ 1 пасажу в змор.зоні Шіаччани.
Це одні з найкращих прикладів серед цього громадянства, жертвода-
вці не тільки свідомі своїх пожерт, але виконати свій чин за повно-
ний обов'язок. " ми вважаємо що не маємо ніяких, ніяких пожерт не зобов'я-
зає нас діяти, тому склалимо свої датки, щоб пожерти могли брати
упіллям, які пробалися на Захід щоб скласти світлові Праху про
Україну. Цим ми виконемо наш національний обов'язок і викладемо всім
українцям піти за нашим прикладом" - так кінчать свого листа жер-
тводавці.

Дрібні пожерти на УНА: Заг.Ворож - 5/-, Курбін І. Архаті -
1 4. 14 н. Лісний Г. - 10/-, Роговський - 10/-, Пашук - 5/-,
Круна - 2/4, Заровицький - 5/-, Косик С. - 2/6, Косик С. - 5/-, Сухо-
верський - 5/-, Залозошний - 1/-, Сомик П. - 1/-, Рижав О. - 5/-, 4-
рашук Богд. - 5/-, Добровольський - 5/-, Турчин - 5/-, Замчук П. - 3/-,
Пашук - 3/-, Косик І. - 5/-, Химіх М. - 5/-, Карпін Г. - 6/-, Косик
І. - 5/-, Жолначук Г. - 2/-.

Українці таб. Крес Крес на руки П. Ф. зложили 9 4. 8 н. За
цю суму закупили, 1 пасажу білцям, також в речини до Шіаччани для
білцям УНА.

ВСІХ ЧИТАЧІВ " ВИЗВОЛЬНОГО ШОВКУ" ПОПІЯКАЮ, ЩО ТОМУ ЩО
ЦЕ ЧИСЛО 5 ПОДВІЙНЕ, ЧАСТИНА ЧИСЛО " 5" ПОПІЯКАЮТЬСЯ ЩОДО 5 ПО-
ЧАТКОМ МІСЯЦЯ ЛЮТОГО.

Р.Д."В.Ш."

НЕ ЗАБУВАЙТЕ ЗА НАШИ БРАТІВ І СЕСТЕР - ЧЛЕНІВ ГЕРОЙСЬКОЇ
УКРАЇНСЬКОЇ ПОБЕДНОЇ АРМІЇ ЩО НАХОДЯТЬСЯ НА ТЕРЕНІ НЕВІСТУ-
НИ, ДОПОМОЖІТЬ ІМ МАТЕРІАЛЬНО, ЗАРІВНЯНІ СВОЇ СІМ'Я ДО ДАВНОЇ ПО-
РІТБЕН ЗА УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ СВОБОДУ ВІДНАУ!

ЧИТАЙТЕ І ПОЖАРУЙТЕ "ВИЗВОЛЬНИЙ ШОВК"! РОЗВУДОВИТЕ І ПІДГО-
ТУЙТЕ УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ АРМІЮ - ГЕРОЙСЬКУ ПОБЕДНОЮ АРМІЮ!

ВІЗВОЛЬНИЙ ШОВК

ВИДА: М. З. О. В.
РЕДАКТО: М. З. О. В.